

Arrest

nr. 53 907 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN STEENBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in de republiek Dagestan. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. Uw echtgenoot B.L. (O.V. 6.355.786) verliet Dagestan reeds in november 2008. Hij vroeg asiel aan in België op 26/11/2008.

Na het vertrek van uw man, en meer bepaald sinds begin 2009, merkte u dat u geschaduwd werd. U verbleef op dat ogenblik samen met uw zus D. in uw ouderlijke woning in het dorp Simsir. U merkte op dat u zeer vaak werd geobserveerd door een wagen met getinte ruiten en zonder nummerplaat. Deze wagen stond vaak geparkeerd aan een weg tegenover uw woning. U heeft nooit contact gehad met de bestuurder. U veronderstelt dat het de politie betrof aangezien enkel zij gemachtigd is om met dergelijke wagens te rijden. Deze wagen volgde u als u de woning verliet om bijvoorbeeld naar de markt of naar kennissen te gaan. De vaststelling dat u geschaduwd werd maakte u zeer angstig. Ten gevolge hiervan

probeerde u de woning niet te verlaten. U verklaarde dat ook uw zus, wiens man in de gevangenis zit, werd gevolgd.

In mei 2009 deden de autoriteiten een huiszoeking in uw ouderlijke woning. Men vroeg aan u en aan uw zus waar jullie mannen waren. Er werd een huiszoeking verricht maar er werd niets meegenomen. U verklaarde dat naast jullie woning ook nog andere huizen in het dorp werden doorzocht. De reden hiervan kent u niet.

U gaf aan dat de autoriteiten huizen binnengaan van vrouwen die een hoofddoek dragen. Dit omdat de autoriteiten ervan uitgaan dat hun mannen tegen hen vechten. Als blijkt dat hun mannen niet thuis zijn vraagt men de vrouwen achter hun verblijfplaats. U gaf aan dat u in het verleden reeds problemen had gekend vanwege het dragen van een hoofddoek. Meer bepaald bij de geboorte van uw eerste zoon U.. Hij werd op 27/09/2002 geboren in de materniteit van Chasavyurt. De materniteit kende verscheidene verdiepingen. Op de verdieping waar u was gehospitaliseerd werden moeders van hun kinderen gescheiden. Hoewel uw zoon gezond geboren werd stierf hij uiteindelijk. Hiervoor werd geen echte verklaring gegeven. U gaat ervan uit dat uw kind door het personeel werd verwaarloosd omdat u een hoofddoek droeg. U hoorde immers dat er zich soortgelijke gevallen hadden voorgedaan met baby's van vrouwen die een hoofddoek droegen.

Vanwege deze feiten in 2009 werd besloten dat u het land zou verlaten om u in België met uw man te herenigen. Op 15/12/2009 verliet u Simsir. U reisde met de trein naar Moskou, vervolgens naar Brest en uiteindelijk naar Polen. In Polen vroeg u op 09/12/2009 asiel aan. U verbleef er ongeveer een maand. U wachtte het resultaat van uw aanvraag niet af en reisde op 03/01/2010 door naar België. U vroeg hier asiel aan op 05/01/2010.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw intern paspoort, een kopie van uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw zonen C. en M., een kopie van de geboorteakte van uw overleden zoon U., uw huwelijksakte en een kopie van de geboorteakte van uw zus D. voor. U bracht tot slot een document aan van de Poolse grenswacht van Tiraspol over de inbeslagname van uw paspoort. U verklaarde dat u met een internationaal paspoort naar Polen was gereisd.

B. Motivering

U gaf verscheidene problemen aan die u zou gekend hebben in Dagestan. Deze betreffen de dood van uw zoon in 2003, uw achtervolging sinds begin 2009 en de huiszoeking in mei 2009. Aangaande ieder probleem wordt daarbij vastgesteld dat uit uw verklaringen niet duidelijk blijkt wat de oorzaak ervan is.

Over uw achtervolging verklaarde u niet te weten wat de reden hiervan was. U beweerde dat het begon na het vertrek van uw man. U kon daarbij geen uitsluitel geven door wie u achtervolgd werd. U heeft namelijk nooit contact gehad met de bestuurder. Aangezien de wagen getinte ruiten had en zonder nummerplaat reed veronderstelt u dat het de politie was. U verklaarde dat enkel de politie het recht had met dergelijke wagens te rijden (CGVS p.9-11).

Wat de huiszoeking betreft verklaarde u dat op een dag in mei 2009 mannen het huis binnenkwamen. Wie zij waren of welke instantie zij vertegenwoordigden weet u niet: u noemde OMON of de politie. De reden van hun komst kent u niet. U verklaarde dat zij een huiszoeking deden en naar de verblijfplaats van uw man en schoonbroer vroegen. U werd niet ondervraagd. U verklaarde dat naast uw huis ook andere huizen van het dorp werden doorzocht. U beweerde dat de autoriteiten vrouwen die een hoofddoek dragen viseren. Dit omdat men ervan uitgaat dat hun mannen tegen hen vechten. Aldus worden huizen van deze vrouwen doorzocht; indien de echtgenoot niet aanwezig blijkt te zijn, wordt achter zijn verblijfplaats gevraagd (CGVS p.11-12; CGVS vragenlijst CGVS).

Tot slot beweerde u dat uw zoon U. na zijn geboorte was overleden. Wat de precieze oorzaak van zijn overlijden was kon u niet zeggen. U beweerde dat de artsen van de materniteit deze nooit aan u hadden bekendgemaakt. Er werd u slechts gezegd dat uw kind zwak was. Aangezien uw kind gezond geboren werd gaat u ervan uit dat het stierf vanwege een gebrekkige verzorging van het personeel. U veronderstelt dat deze gebrekkige verzorging te wijten was aan het feit dat u een hoofddoek droeg. U hoorde immers dat er zich soortgelijke gevallen hadden voorgedaan met baby's van vrouwen die een hoofddoek droegen (CGVS p.12-13).

Kortom, uit het bovenstaande blijkt dat de concrete redenen van de genoemde problemen niet gekend zijn waardoor enkel veronderstellingen kunnen worden geuit. Daarbij kan gesteld worden dat indien deze problemen zouden zijn voortgekomen uit de problemen van uw man of verbonden zouden zijn met uw schoonbroer deze als ongeloofwaardig moeten worden afgedaan. Deze motieven werden immers reeds tijdens de asielaanvraag van uw echtgenoot B.L. (O.V. 6.355.786) aangehaald en zowel door het Commissariaat-generaal (beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 08/10/2009) als vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest RvV 10/02/2010 p.6) als ongeloofwaardig beschouwd. U brengt in deze geen nieuwe elementen die dit oordeel zouden ontkrachten. U brengt met name omtrent

deze problemen geen nieuwe materiële bewijzen aan. Uw verklaringen over deze problemen laten het daarbij niet toe de reden ervan te kennen.

Wat uw insinuatie betreft dat, aangaande de huiszoeking en de dood van uw zoon, het dragen van een hoofddoek een rol speelt kan gesteld worden dat deze louter berust op een hypothese die u niet hard kan maken. Zoals gezegd blijkt uit uw relaas dat u de echte reden van deze feiten niet kent en dat het aldus om een veronderstelling gaat. Daarenboven kan op basis van uw verdere verklaringen gesteld worden dat de veronderstelling onwaarschijnlijk is. Wat de huiszoeking betreft verklaarde u dat ook andere huizen van het dorp werden doorzocht. Welke huizen dit waren kon u niet zeggen, een onwetendheid die niet overtuigt. U verklaarde immers, op de vraag hoe u dit wist, dat u het van de burens had vernomen. Hoe zij het op hun beurt wisten kon u niet zeggen. U beweerde dat de mensen in het dorp elkaar kennen, nauwe contacten hebben en informatie doorgeven (CGVS p.11). Welnu, deze bewering ondermijnt uw onwetendheid. Daarenboven kan gesteld worden dat u er bijzonder belang bij had deze informatie in te winnen aangezien u zelf voorwerp werd van een dergelijke huiszoeking en u beweert de reden ervan niet te kennen.

Soortgelijke vaststellingen werden gemaakt bij uw verklaringen over de dood van uw eerste zoon U.. Zo verklaarde u dat u van uw zoon werd gescheiden na zijn geboorte. U beweerde dat op de tweede verdieping van de materniteit, waar u werd gehospitaliseerd dit gebruikelijke gang van zaken was.

Kinderen worden er gescheiden van de moeder. Dit in tegenstelling tot de vierde verdieping waar moeders en hun kind bij elkaar blijven en waar u van uw tweede zoon beviel. Welnu, er werd vastgesteld dat u niet kon zeggen waarom op de tweede verdieping, in tegenstelling tot de vierde verdieping, ouder en kind van elkaar gescheiden werden (CGVS p.13). Deze onwetendheid is niet geloofwaardig gezien u de dood van uw zoon toeschrijft aan zijn verblijf op de tweede verdieping. Daarnaast wordt geconstateerd dat u in dezelfde materniteit beviel van uw tweede en derde zoon. Bij de geboorte van uw derde zoon verbleef u daarbij opnieuw op de tweede verdieping, dit omdat gezegd werd dat ook deze zoon zwak was. De vaststelling dat u tot tweemaal toe besloot te bevallen in dezelfde materniteit, waar eerder uw zoon U. was gestorven, ondermijnt uw verklaring dat zijn dood te wijten was aan een intentionele slechte verzorging. U werd hiermee geconfronteerd en gaf aan dat het niet mogelijk was in een ander ziekenhuis te bevallen. Dit omdat de bevalling snel gebeurde. U gaf daarbij aan dat wanneer men zwanger is, je moet weten waar je gaat bevallen en dat dit volgens propiska (woonstregistratie) gebeurt (CGVS p.13-14). Hiermee is echter niet verklaard waarom u voor uw volgende bevallingen niet terecht kon in een ander ziekenhuis. U sloot deze mogelijkheid overigens niet uit toen u de vraag werd gesteld of u bijvoorbeeld niet kon verhuizen. Bovenop deze vaststellingen wordt opgemerkt dat u geen overlijdensakte van uw zoon aanbracht, dat bleek dat u geen autopsie heeft laten verrichten naar de doodsoorzaak en dat u evenmin een klacht heeft ingediend tegen de veronderstelde slechte behandeling (CGVS p.12-13). Over het gebrek aan overlijdensakte beweerde u dat de afgifte ervan door de materniteit werd geweigerd. Deze verklaring is op zich onvoldoende. Hiermee is namelijk niet aangetoond dat de akte, eventueel via de tussenkomst van de autoriteiten, kon worden afgedwongen. Over het gebrek aan autopsie beweerde u dat u toen bang was en niet wist wat u moest doen. Wat dit betreft kan gesteld worden dat u zich over de mogelijkheden kon informeren, hetgeen niet onredelijk is gezien de aard van de gebeurtenis. Over het feit dat er geen klacht werd ingediend beweerde u tot slot dat u van een kennis in de materniteit vernomen had dat dit niets zou opleveren. Dit bleek een holle verklaring aangezien u niet kon aangeven waarom het neerleggen van een klacht geen zin had.

Deze vaststellingen beschouwend moet worden geoordeeld dat uw verklaringen over de omstandigheden van de dood van uw zoon ongeloofwaardig zijn.

Aldus is op basis van uw verklaringen geen vervolging aangetoond. De vaststelling dat u kort voor uw vertrek een internationaal paspoort bekwam wijst daarbij op het tegendeel. Op basis van het ontvangstbewijs van de Poolse grenswacht, de afgiftestempel in uw intern paspoort werd geconstateerd dat u dit paspoort ontving op 28/10/2009, te weten ongeveer een maand voor uw vertrek uit Dagestan (op 05/12/2009). U beweerde dat u naar een overheidsdienst in Chasavyurt was gegaan om het paspoort aan te vragen. Twee à drie weken later werd u gebeld dat het paspoort bij een overheidsdienst in Machatsjkala kon worden afgehaald (CGVS p.3-4). Met andere woorden, deze gang van zaken wijst er reeds op dat het paspoort op een legale manier werd bekomen. U werd bijkomend tweemaal de vraag gesteld of u het paspoort via de normale weg bekwam of het betalen van geld of via kennissen. U antwoordde hierop dat het via de normale weg verliep en dat een geldsom, algemeen gebruikelijk voor de afgifte, werd betaald. (CGVS p.4). Op basis hiervan werd u de vraag gesteld hoe de afgifte van een reispaspoort te rijmen valt met uw vermeende vervolging. U beweerde hierop dat het paspoort via een kennis van uw schoonmoeder was bekomen (CGVS p.14). Deze bewering dient als opmerkelijk te worden genoemd aangezien u deze hulp bij aanvang niet vermeldde. Niettemin kan

gesteld worden dat uit uw verklaringen blijkt dat de autoriteiten van de paspoortaanvraag op de hoogte waren aangezien twee verschillende diensten bij de afgifte betrokken waren.

Soortgelijk werd opgemerkt dat aan de achterkant van de geboorteaktes van uw zonen C. en M. op 08/10/2009 nationaliteitsstempels werden aangebracht door de Federale Migratiedienst. U werd gevraagd naar de reden hiervan. U beweerde enerzijds het nut ervan niet te kennen, anderzijds gaf u aan dat het nodig was om een buitenlands paspoort te bekomen. U beweerde daarenboven zich niet meer te herinneren waar en wanneer deze stempels gezet werden (CGVS p.4-5). Ook deze verklaringen weten niet te overtuigen. Het is namelijk ondenkbaar dat u, die volgens uw eigen inschatting wellicht door de autoriteiten vervolgd zou zijn, zich kort voor uw vertrek aanbodt bij de autoriteiten om deze stempels, waarvan u het nut niet kent, te verkrijgen.

Met andere woorden, gezien het door u geuite vermoeden dat u onder andere werd gevisieerd door de autoriteiten, dient het als een blijk van onaannemelijkheid van de door u verklaarde vrees worden aanzien dat u door de aanvraag van het internationaal paspoort en de plaatsing van dergelijke nationaliteitsstempels de autoriteiten op de hoogte bracht van uw voornemen de Russische Federatie te verlaten.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw intern paspoort, een kopie van uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw zonen C. en M., een kopie van de geboorteakte van uw overleden zoon U., uw huwelijksakte en een kopie van de geboorteakte van uw zus D. bevatten op zich geen informatie die op vervolging wijst. Het document van de Poolse grenswacht van Tiraspol over de inbeslagname van uw internationaal paspoort geeft aan dat u in Polen heeft verbleven en u in het bezit was van een dergelijk paspoort.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ter adstructie geeft verzoekster vooreerst een theoretische uiteenzetting van de vluchtelingen-definitie. Zij meent wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben en stelt dat de argumentatie van het Commissariaat-generaal onvoldoende gemotiveerd is. Zij geeft aan dat moslims

worden gevisieerd en gediscrimineerd in Tsjetsjenië en dat zij zelf al problemen heeft gehad ten gevolge van het dragen van een hoofddoek.

Betreffende het achtervolgd worden stelt verzoekster dat zij uiteraard niet op de hoogte is van de reden waarom ze werd achtervolgd en merkt zij op dat haar achtervolgers zich nooit aan haar kenbaar hebben gemaakt. Het ging vooral om intimidatie die ook effect had, want verzoekster was doodsbang. Aangezien de intimidaties bleven aanhouden is verzoekster uiteindelijk haar man naar België achterna gereisd. Zij geeft aan dat de problemen begonnen na het vertrek van haar echtgenoot en dat haar zus dezelfde problemen heeft gekregen nadat haar echtgenoot in de gevangenis is beland.

Betreffende de huiszoeking stelt verzoekster dat in de maand mei gemaskerde mannen met machinegeweren haar huis zijn binnengevallen. Zij verklaart dat die mannen een huiszoeking deden op zoek naar haar echtgenoot en schoonbroer. Naast verzoeksters huis zouden ook andere huizen in de buurt doorzocht zijn. Verzoekster stelt dat van vrouwen die een hoofddoek dragen in Dagestan, vermoed wordt dat hun mannen rebelleren tegen de regering.

Betreffende het overlijden van haar oudste zoon stelt verzoekster dat zij op 27 september 2002 bevallen is van haar zoon op de materniteit van Chasavyurt. Zij stelt dat haar zoontje stierf door verwaarlozing door het personeel en dat haar de afgifte van een overlijdensakte werd geweigerd, toen ze daar naar vroeg. Verzoekster stelt dat ze heeft vernomen dat dit wel meer gebeurde bij vrouwen die een hoofddoek droegen. Verzoekster heeft geen klacht ingediend omdat ze in het ziekenhuis hoorde dat dit geen enkele zin had. Er werd geen autopsie uitgevoerd omdat verzoekster compleet overstuur was en niet wist wat te doen. Verzoeksters tweede en derde zoon werden in hetzelfde ziekenhuis geboren, respectievelijk op de 3e en 2e verdieping. Een ander ziekenhuis was te ver gelegen voor verzoekster om te bevallen. Bovendien moest je volgens je propiska in een vast ziekenhuis worden opgenomen, enkel bij problemen kon je worden overgebracht naar een ander ziekenhuis. Verzoekster merkt nog op dat er in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteld wordt dat moeders op de 4e verdieping niet gescheiden worden van hun kinderen, terwijl dit op de 3e verdieping was.

Betreffende de ontvangst van haar paspoort stelt verzoekster dat het op een legale wijze verkrijgen van een paspoort zeer gemakkelijk is. Verzoekster stelt dat zij hierbij geholpen werd door haar schoonmoeder. Ze zegt dat ze dit niet eerder vermeldde was omdat pas later in het interview de vraag gesteld werd hoe het kwam dat zij ondanks haar vrees voor vervolging dit paspoort kon verkrijgen. Het is bovendien volgens verzoekende partij ook niet gezegd dat de paspoortdienst op de hoogte werd gebracht van haar problemen door de OMON of de politie. Betreffende de stempels op de geboorteaktes van de kinderen verklaart verzoekster dat de exacte reden waarom deze op de achterzijde van de aktes geplaatst werden haar niet bekend is. Verzoekster ging uit van de veronderstelling dat dit nodig was om haar buitenlands paspoort te verkrijgen, vermits het gebeurde bij de aflevering ervan.

Verzoekster herhaalt tenslotte dat moslims gevisieerd worden in Dagestan en dat van mannen vermoed wordt dat zij rebelleren tegen de regering. Zij verwijst vervolgens naar de bestreden beslissing waarin het Commissariaat-generaal erkent dat *“eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten”*. Het feit dat het risico bestaat wordt volgens verzoekster aldus bevestigd door het Commissariaat-generaal zelf. Verzoekster eindigt met te stellen dat er te weinig onderzoek is gebeurd naar de waarachtigheid van haar asielmotieven én van de door haar echtgenoot neergelegde documenten. Zij meent in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster zich doorheen gans het verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het louter herhalen van haar asielmotieven. Evenwel is een herhaling van de asielmotieven niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.5. Waar verzoekster over het achtervolgd worden stelt dat zij niet op de hoogte was van de reden en dat zij de identiteit van de achtervolgers niet kende en dat het om intimidatie ging, merkt de Raad op dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat zij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet. De Raad merkt op dat verzoekster in casu geen enkele concrete aanwijzing of persoonlijk feit heeft aangebracht, waaruit blijkt dat zij effectief achtervolgd werd met het oog op een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster verklaart immers zelf dat zij niet wist waarom zij werd achtervolgd en dat zij geen contact heeft gehad met de bestuurder of inzittenden van de wagen met getinte ruiten (gehoorverslag CGVS, p. 9-11). Zij geeft ook niet aan dat zij persoonlijk bedreigd of aangesproken werd door de bestuurder of inzittenden van de wagen. Verzoekster oppert enkel het vermoeden dat haar achtervolgers politieagenten zouden zijn omdat enkel zij met auto's zonder nummerplaat en met getinte ruiten zouden mogen rijden. Zij veronderstelt daarnaast dat de achtervolging te maken heeft met de problemen waardoor haar echtgenoot het land heeft verlaten. De Raad merkt evenwel op dat inzake de problemen van haar echtgenoot de commissaris-generaal in de bestreden beslissing er terecht op wijst dat deze motieven als ongeloofwaardig werden beschouwd door zowel het commissariaat-generaal als door de Raad zelf zodat ook de motieven van verzoekster dienaangaande ongeloofwaardig zijn. Verzoekster beperkt zich verder tot loutere vermoedens en veronderstellingen, en maakt derhalve hiermee niet op voldoende concrete wijze haar persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk. De Raad herneemt de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Kortom, uit het bovenstaande blijkt dat de concrete redenen van de genoemde problemen niet gekend zijn waardoor enkel veronderstellingen kunnen worden geuit. Daarbij kan gesteld worden dat indien deze problemen zouden zijn voortgekomen uit de problemen van uw man of verbonden zouden zijn met uw schoonbroer deze als ongeloofwaardig moeten worden afgedaan. Deze motieven werden immers reeds tijdens de asielaanvraag van uw echtgenoot B.L. (O.V. 6.355.786) aangehaald en zowel door het Commissariaat-generaal (beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 08/10/2009) als vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest RVV 10/02/2010 p.6) als ongeloofwaardig beschouwd. U brengt in deze geen nieuwe elementen die dit oordeel zouden ontkrachten. U brengt met name omtrent deze problemen geen nieuwe materiële bewijzen aan. Uw verklaringen over deze problemen laten het daarbij niet toe de reden ervan te kennen."*

2.6. Met betrekking tot de huiszoeking, merkt de Raad wederom op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen nieuwe elementen bijbrengt ten aanzien van haar afgelegde verklaringen tijdens haar asielverhoor, doch alleen maar haar asielmotieven herhaalt op dit punt. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het is immers aan verzoekster om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, waar verzoekster in casu in gebreke blijft. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake van de bestreden beslissing.

2.7. Betreffende het overlijden van haar oudste zoon op de materniteit van Chasavyurt, stelt de Raad vast dat verzoekster zich wederom grotendeels beperkt tot het herhalen van haar asielmotieven, wat niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat zij op de tweede verdieping lag, waar kinderen van hun moeders werden gescheiden, en niet op de derde verdieping (de bestreden beslissing vermeld verkeerdelijk de vierde verdieping), stelt de Raad vast dat inderdaad in de bestreden beslissing foutief verwezen wordt naar de vierde in plaats van de derde verdieping. In casu betreft het evenwel een materiële vergissing - het nummer van de verdieping maakt daarenboven geen essentieel element uit - die geen afbreuk kan doen aan de geldigheid van de bestreden beslissing.

2.8. Verzoekster verklaart in haar verzoekschrift dat de reden waarom zij niet eerder in het interview heeft verteld dat een neef van een schoonzus van haar schoonmoeder haar heeft geholpen bij het verkrijgen van paspoorten, is dat pas later in het interview een vraag werd gesteld hoe zij een paspoort heeft kunnen krijgen ondanks haar vrees voor vervolging.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster in het eerste deel van het interview verklaarde op legale wijze haar paspoorten te hebben verkregen (stuk 3, p. 4) en dit bij een Russische overheidsdienst samen met haar schoonmoeder. Wanneer later in het interview gevraagd wordt hoe zij een paspoort heeft kunnen krijgen ondanks haar vrees voor vervolging, antwoordt zij dat ze hulp heeft gekregen van een neef van een schoonzus van haar schoonmoeder (stuk 3, p. 14). Het feit dat verzoekster niet de eerste maal vermeldde dat zij geholpen werd door kennissen, ondermijnt de plausibiliteit van haar relaas. De Raad wijst er dienaangaande op dat het aan verzoekster als asielzoeker toekomt om onmiddellijk de gehele waarheid te vertellen inzake haar asielrelaas. Waar verzoekster haar initiële verklaringen inzake het verkrijgen van de paspoorten – wanneer zij geconfronteerd wordt met de vraag hoe zij een paspoort kon verkrijgen, gezien haar vervolging – wijzigt opdat haar asielrelaas plausibel zou zijn, is dit des te meer een indicatie dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gewijzigde versie inzake het verkrijgen van de paspoorten de vaststelling van de commissaris-generaal niet weerlegt dat de autoriteiten van de paspoortaanvraag op de hoogte waren, zodat, ook al wordt via tussenpersoon gehandeld, het nog altijd niet valt in te zien waarom de autoriteiten een paspoort zouden uitreiken aan een persoon die zij viseren. De stelling van verzoekster dat de OMON of politie de paspoortdienst niet op de hoogte zou gebracht hebben van haar problemen kan niet aangenomen worden. Immers maken zij beide deel uit van de autoriteiten die verzoekster vreest en merkt de Raad nogmaals op dat het niet valt in te zien waarom diezelfde autoriteiten een door hen geviseerde persoon een internationaal paspoort zouden verstrekken. De Raad herneemt derhalve de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeksters verklaringen over het internationaal paspoort.

2.9 Inzake de stempels op de geboorteaktes van de kinderen wijst de Raad er wederom op dat verzoekster zich grotendeels beperkt tot het herhalen van haar asielmotieven, wat niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Waar zij poneert dat het logisch is dat de stempels werden aangebracht op de dag van de aflevering van het paspoort aangezien ook de geboorteaktes dan werden afgeleverd, merkt de Raad op dat deze post factum verklaring in flagrante tegenstrijd is met de verklaringen die verzoekster ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal dienaangaande aflegde. Immers, op de vraag wanneer de stempels geplaatst werden antwoordde verzoekster: *“Dat weet ik niet. Ze zeiden me dat er stempels moesten zijn maar wanneer ze deze zetten weet ik niet.”* (administratief dossier, stuk 3, p.4) zodat dergelijke tegenstrijdigheid het asielrelaas van verzoekster verder ondermijnt.

2.10. Verzoekster stelt dat moslims gevisieerd worden in Dagestan en dat van mannen vermoed wordt dat zij rebelleren tegen de regering. Zij verwijst naar de bestreden beslissing waarin het CGVS erkent dat *“eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.”* Het feit dat het risico bestaat wordt volgens verzoekster aldus bevestigd door het Commissariaat-generaal zelf.

De Raad wijst erop dat verzoekster evenwel in gebreke blijft haar vrees voor vervolging voldoende te concretiseren. Zij baseert zich immers op vage vermoedens en veronderstellingen. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder ondermijnd door haar verklaringen inzake haar paspoort. Uit het voorgaande blijkt dat zij er niet in slaagde geloofwaardig te maken dat zij vervolgd wordt omdat zij een hoofddoek draagt en moslim is. Waar verzoekster stelt dat haar man gelieerd wordt met de rebellenbeweging, wijst de Raad er nogmaals op dat het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds hebben geoordeeld dat haar echtgenoot niet in aanmerking komt voor asiel of subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft ook nu geen concrete nieuwe aanwijzingen dat haar man gelieerd werd met een rebellenbeweging en dat hij hierdoor vervolgd werd.

2.11. Waar verzoekster stelt dat zij ook in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat zij zich hierbij op dezelfde feiten beroept als haar asielmotieven. De Raad wijst verzoekster er vervolgens op dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan

evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109), alwaar verzoekster in gebreke blijft. Bijgevolg herneemt de Raad de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”*

2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER